

- ändra det beslut som fjärde överklagandenämnden vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) meddelade den 29 maj 2013 i ärende R 1215/2011-4, på så sätt att sökandenas överklagande till den överklagandenämnden och följaktligen även invändningen mot registreringen av gemenskapsvarumärket ENGLISH PINK nr 8610768, bifalles, och
- förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta sökandenas rättegångskostnader för överklagandeförfarandet och förfarandet i första instans.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sitt överklagande åberopar klagandena följande grunder.

Klagandena anser för det första att både tribunalen och överklagandenämnden åsidosatte den allmänna principen om *res judicata* avseende en domstol för gemenskapsvarumärkens avgörande mellan samma parter vid tillämpningen av förordning (EG) nr 207/2009 om gemenskapsvarumärken ("varumärkesförordningen")⁽¹⁾, och de allmänna principerna om rättssäkerhet, god förvaltningssed och skydd för berättigade förväntningar.

Klagandena gör för det andra gällande att tribunalen åsidosatte artikel 65.3 i samma förordning genom att inte ändra harmoniseringsbyråns beslut.

Klagandena anser slutligen att eftersom målet är färdigt för avgörande anmodas domstolen att tillämpa artikel 61 första stycket i domstolens stadga.

⁽¹⁾ EGT L 78, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Rechtbank Den Haag (Nederländerna) den 20 maj 2015 – Brite Strike Technologies Inc. mot Brite Strike Technologies SA

(Mål C-230/15)

(2015/C 254/11)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Rechtbank Den Haag

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: Brite Strike Technologies Inc.

Motpart: Brite Strike Technologies SA

Tolkningsfrågor

- 1) Ska Beneluxkonventionen om immateriella rättigheter (varumärken och mönster) (BVIE) (eventuellt av de skäl som anges i punkterna 28–34 i domen från *Gerechthof Den Haag* av den 26 november 2013) betraktas som en senare konvention, så att artikel 4.6 BVIE inte kan betraktas som en särskild regel i den mening som avses i artikel 71 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (gamla europeiska verkställighetsförordningen)⁽¹⁾?

Om denna fråga ska besvaras jakande:

- 2) Följer det av artikel 22.4 i gamla europeiska verkställighetsförordningen att såväl belgisk, nederländsk och luxemburgsk domstol har den internationella behörighet som krävs för att ta upp målet till prövning?
- 3) Om så inte är fallet, hur ska det då i ett fall som detta fastställas om det är belgisk, nederländsk eller luxemburgsk domstol som är internationellt behörig? Kan artikel 4.6 BVIE (trots allt) tillämpas för detta (närmare) fastställande av den internationella behörigheten?

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av tribunal administratif (Luxembourg) den 22 maj 2015 –
Maria do Céu Brangança Linares Verruga, Jacinto Manuel Sousa Verruga, André Angerlo Linares
Verruga mot Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche**

(Mål C-238/15)

(2015/C 254/12)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Tribunal administratif

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Maria do Céu Brangança Linares Verruga, Jacinto Manuel Sousa Verruga, André Angelo Linares Verruga

Motpart: Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche

Tolkningsfråga

Ska det villkor som föreskrivs för studenter som inte är bosatta i Storhertigdömet Luxemburg i artikel 2bis i lag av den 22 juni 2000 om statliga studiemedel för högre studier – vilket lades till genom lag av den 19 juli 2013 och som innebär att inga andra anknytningskriterier beaktas – det vill säga att vara barn till arbetstagare som varit anställda eller utövat sin verksamhet i Luxemburg under en oavbruten period om minst fem år då ansökan om ekonomiskt bidrag lämnades in, anses motiverat av de utbildnings- och budgetskäl som den luxemburgiska staten har anfört? Ska villkoret även anses lämpligt respektive proportionerligt i förhållande till det eftersträlvade syftet, nämligen att öka antalet personer med examen från högre utbildning bland landets befolkning och samtidigt försöka säkerställa att dessa personer – efter att ha åtnjutit möjligheten som erbjuds genom det aktuella systemet med studiemedel för att finansiera deras studier som i förekommande fall har bedrivits utomlands – återvänder till Luxemburg för att bidra med de kunskaper de har förvärvat till utvecklingen av ekonomin i den medlemsstaten?